

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 466-к¹

Дата 21.08.2026г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Министерския съвет на Република България
по конституционно дело № 17 за 2026 г.

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 4 август 2026 г. Министерският съвет е конституиран като заинтересована страна по конституционно дело № 17 за 2026 г., образувано по искане на 53 народни представители от 52-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на чл. 113а от Закона за здравето (ЗЗ) (обн., ДВ, бр. 70 от 2004 г., последно доп., ДВ, бр. 68 от 2026 г.).

В искането са изложени твърдения за противоречие на оспорената разпоредба с чл. 4, ал. 1 и 2, чл. 8, чл. 31, ал. 3 и 4, чл. 51, ал. 1 и 3, чл. 56 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България (КРБ, Конституцията).

Според вносителя разпоредбата на чл. 113а от ЗЗ не отговаря на изискванията за яснота, предвидимост и вътрешна съгласуваност, които произтичат от принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 от

Конституцията). Твърди се, че *„законът не определя какви „данни“ са достатъчни, за да се приеме, че експертното решение е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на неистински или преправени документи. Не е направено препращане към конкретен доказателствен стандарт по Наказателно-процесуалния кодекс“*. В искането се посочва, че направеното в чл. 113а от ЗЗ препращане към чл. 115, ал. 1, изречение първо от Кодекса за социално осигуряване не определя ясен срок, доколкото *„посочената разпоредба не урежда процесуален срок за изпращане на административен акт, а давност за различни публични вземания“*. На това основание се прави извод, че е налице *„вътрешно несъгласувано препращане между срок за погасяване на публично вземане и предпоставка за повторна медицинска експертиза“*, което според вносителя *„не позволява на гражданина да предвиди до кой момент влязлото в сила експертно решение може да бъде поставено под въпрос“*.

Поддържа се, че оспорената уредба нарушава стабилитета на влезлите в сила съдебни актове и на принципите на чл. 4, ал. 1, чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от КРБ. Заобикаля се *„общият извънреден ред по АПК, основан на съдебно установени факти“*, като се заменя *„съдебно установеното престъпление или подправяне с наличието на неопределени „данни“ в неприключило наказателно производство“*. Поддържа се, че чрез разпоредбата на чл. 113а от ЗЗ се *„позволява с административно действие да бъде постигнат резултат, който общият закон допуска само след съдебно установяване и при извънреден процесуален ред“*, като допуснатото *„повторното произнасяне на ТЕЛК може функционално да неутрализира за оставащия срок правния резултат, признат от съда, без предварително да бъде отменен съдебният акт по установения извънреден ред“*, което според вносителя нарушава принципа на разделение на властите (чл. 8 от Конституцията).

За да обоснове твърдението за нарушение на правото на обществено осигуряване и особената закрила на хората с увреждания (чл. 51, ал. 1 и 3 от Конституцията), както и на принципа за гарантиране на достойнството и правата на личността (чл. 4, ал. 2 от Конституцията), вносителят посочва, че *„повторното освидетелстване изисква събиране на актуална документация, прегледи, придвижване между институции и водене на административни и евентуално съдебни производства — именно от лица, за които здравословното състояние може да прави тези действия особено затруднителни“*.

Излагат се и съображения, според които в разрез с правото на защита по чл. 56 от Конституцията атакуваната уредба *„допуска благоприятен и задължителен административен акт да бъде дестабилизиран въз основа на информация, до която носителят на правата няма достъп и по която не може да изрази становище преди настъпването на правните последици“*. Навеждат се и аргументи за противоречие на оспорената уредба с чл. 31, ал. 3 и 4 от Конституцията.

Министерският съвет счита искането за неоснователно, във връзка с което излага следните съображения:

Оспорената разпоредба е въведена с § 7, т. 2 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2026 г. (ДВ, бр. 68 от 2026 г.), с който е създаден чл. 113а в Закона за здравето, регламентиращ, че:

„Когато в хода на образувано наказателно производство за извършено престъпление при или по повод издаване на експертно решение на ТЕЛК или НЕЛК се установи, че са налице данни, че решението е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на неистински или преправени документи, НОИ в срока по чл. 115, ал. 1, изречение първо от Кодекса за социално осигуряване изпраща съответното експертно решение, чийто срок на валидност не е изтекъл,

чрез съответната РКМЕ до ТЕЛК за ново произнасяне след представяне на актуална медицинска документация и извършване на преглед по ред, определен в правилника по чл. 109.“

С оспорената разпоредба се създава възможност в ограничени случаи административният орган – ТЕЛК, по искане на Националния осигурителен институт да може да предприеме действия, като се произнесе отново относно освидетелстването на лице след предоставяне на актуална медицинска документация и извършване на преглед, при новооткрити факти и обстоятелства, които не са били известни нито на органите на ТЕЛК при издаване на експертните решения, нито на пенсионните органи. Разпоредбата създава възможност, от една страна, за препятстване неправомерното разходване на средства от ДОО, а от друга страна, дава възможност за бързо решаване на случая за лицето, което действително страда от посочените в експертното решение на ТЕЛК заболявания, а нередностите в медицинската документация се дължат на недобросъвестни действия на трети лица. Видно от съдържанието на текста, неговото приложно поле не се отнася до преразглеждане на всички издадени експертни решения, а е ограничено до лимитирани случаи, при които в хода на наказателно производство се установи, че са налице данни, че експертното решение на ТЕЛК/НЕЛК е издадено въз основа на документи с невярно съдържание, на неистински или преправени документи.

Относно твърденията за противоконституционност на оспорената разпоредба с чл. 4, ал. 1, чл. 8 и чл. 117, ал. 2 от Конституцията

Според вносителя оспорената разпоредба не отговаря на изискванията за яснота, предвидимост и вътрешна съгласуваност, които произтичат от принципа на правовата държава, тъй като разпоредбата *„не определя какви „данни“ са достатъчни, за да се приеме, че експертното решение е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на*

неистински или преправени документи“; „Не е направено препращане към конкретен доказателствен стандарт по Наказателно-процесуалния кодекс“; „от граматическата конструкция не може да се установи кой е овластен да приеме, че са налице данните – наблюдаващия прокурор, разследващият орган, НОИ, ТЕЛК или друг орган“; направеното в чл. 113а от ЗЗ препращане към чл. 115, ал. 1, изречение първо от Кодекса за социално осигуряване не определя ясен срок, тъй като „посочената разпоредба не урежда процесуален срок за изпращане на административен акт, а давност за различни публични вземания“.

Изложените твърдения не обосновават противоконституционност на оспорената разпоредба с принципа на правовата държава, заложен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Текстът на чл. 113а от ЗЗ изрично предвижда *„в хода на образувано наказателно производство за извършено престъпление при или по повод издаване на експертно решение на ТЕЛК или НЕЛК се установи, че са налице данни, че решението е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на неистински или преправени документи“*. Образуването на наказателното производство – досъдебно или съдебно, намира своята специална уредба в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Независимо от липсата на изрична препратка към НПК в оспорения текст, то изразът *„образувано наказателно производство“* е достатъчен за приложението на специалния закон. По същество, дори да става дума за правен пропуск, който отразява несъвършенство на закона, то това се преодолява със субсидиарното прилагане на НПК, в който смисъл е и Решение № 2 от 2013 г. на Конституционния съд по к. д. № 1 от 2013 г. Както е посочено в чл. 207, ал. 1 от НПК *„досъдебното производство се образува, когато са налице законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление“*. Законните поводи са изрично уредени в закона (чл. 208 от НПК), докато *„достатъчно данни“* не са и не биха могли да бъдат посочени. Тях

законодателят е дефинирал в процесуалния кодекс чрез описание на „достатъчността“ им, а именно, когато въз основа на тях може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление. В този смисъл, непосочването в оспорения текст на това какви данни следва да са налице, за да се приеме, че експертното решение е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на неистински или преправени документи, не води до неяснота на същия, нито до неяснота по отношение на компетентния орган, тъй като специалният закон е регламентирал, че данните следва да са „достатъчни“, за да може да бъде образувано наказателно производство, както и е посочил компетентните органи (чл. 193 от НПК *„Органи на досъдебното производство в наказателния процес са прокурорът и разследващите органи“*).

Следва да бъде отбелязано също, че тези данни не са били известни нито на органите на ТЕЛК при издаване на експертните решения, нито на пенсионните органи. Съгласно чл. 62 от Наредбата за медицинската експертиза видът и степента на увреждането/степента на трайно намалената работоспособност се определят въз основа на представената медицинска документация, обективизираща степента на увреждане и функционален дефицит на заболялия орган и/или система, без да се извършва медицински преглед. Само в ограничени, изчерпателно изброени случаи по чл. 40, ал. 2 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи (Правилника), издаването на експертното решение е въз основа на подробна клиничко-експертна анамнеза, задълбочен клиничен преглед и насочени лабораторни и функционални изследвания. В този смисъл, след като експертното решение на ТЕЛК се издава въз основа на медицинската документация, а в досъдебното производство са събрани достатъчно данни, че тази документация е неистинска или с невярно съдържание, неминуемо

възникват съмнения за правилността на експертното решение, което налага да се предприемат нужните действия за неговото преразглеждане от компетентен медицински орган, който разполага с необходимите знания и умения за извършване на оценка на работоспособността.

Възможността НОИ да сезира ТЕЛК чрез съответната РКМЕ не е неопределена във времето, а може да бъде приложена в ясно определен времеви диапазон – до изтичането на петгодишния давностен срок по чл. 115, ал. 1, изречение първо от КСО, и то единствено по отношение на експертните решения, чийто срок на валидност не е изтекъл. В този смисъл препращането към разпоредбата от КСО не създава неяснота и непредвидимост, каквито неоснователни твърдения излага вносителят.

Законността, правната сигурност, предвидимостта и стабилността на правния ред са устойчиви характеристики на правовата държава, в какъвто смисъл Конституционният съд неведнъж се е произнасял. Принципът на правна сигурност обаче не следва да се абсолютизира. В своята практика Конституционният съд застъпва разбирането, че не всяко правно несъвършенство може да обуслови противоконституционност на основата на противоречие с принципа на правовата държава. Още в Решение № 1 от 2005 г. по к. д. № 8 от 2004 г. съдът приема, че *„принципът на правовата държава не бива да бъде неприсъщо натоварван“*. Това разбиране е потвърдено и в Решение № 14 от 2000 г. по к. д. № 12 от 2000 г., както и в Решение № 6 от 2005 г. по к. д. № 3 от 2005 г., където ясно е постановено, че противоречия в законодателната уредба и нейното тълкуване не са достатъчни за обявяването им за противоконституционни. Така и в Решение № 7 от 2024 г. по к. д. № 14 от 2023 г., в което съдът приема, че *„Използваните неясни и понякога некоректни (несъвършени, двусмислени) изрази е възможно да бъдат преодоленни чрез тълкуването им, което е в компетентността - право и задължение - на всеки*

правоприлагащ орган, включително и на органите на изпълнителната власт“.

Не могат да бъдат споделени и твърденията за заобикаляне на „общият извънреден ред по АПК, основан на съдебно установени факти“, като се заменя „съдебно установеното престъпление или подправяне с наличието на неопределени „данни“ в неприключило наказателно производство“.

Прилагането на разпоредбата на чл. 113а от ЗЗ е лимитирано до случаи, при които в хода на наказателно производство се установи, че са налице данни, според които експертното решение на ТЕЛК/НЕЛК е издадено въз основа на документи с невярно съдържание, на неистински или преправени документи. В тези случаи се налага предприемане на действия за неговото преразглеждане от компетентен медицински орган за извършване на оценка на работоспособността. Използването на съществуващите законови възможности за възобновяване на административното производство по издаване на експертно решение на ТЕЛК пред НЕЛК по реда на чл. 99 и следващите от АПК е ограничено поради следното:

- кратките срокове, в които на основание чл. 102 от АПК е възможно да се иска възобновяването – три месеца от узнаване на обстоятелството, което служи за основание за отмяна или изменение на административния акт, но не по-късно от една година от възникване на основанието;

- установената административна и съдебна практика, според която констатациите на разследващите органи, в. т.ч. изготвените в досъдебното производство експертизи, нямат характера на ново доказателство или ново обстоятелство по смисъла на чл. 99, т. 2 от АПК, от което зависи издаването на експертното решение;

- ограниченото приложение на чл. 99, т. 3 от АПК, който изисква по надлежния съдебен ред да бъде установено престъпно деяние на страната (освидетелстваното лице), на нейния представител или на административния орган (ТЕЛК/НЕЛК), което да е дало отражение върху решаването на въпрос – предмет на административното производство. В описаната хипотеза на използване на инкриминирана първична медицинска документация разследването като правило не е насочено нито към страната, нито към административния орган, а към трети лица – издателите на първичната медицинска документация и/или организаторите на престъпната група. Поради това дори и да бъде реализирана наказателна отговорност, доколкото предметът на наказателното производство е различен от този на административното производство, нормата на чл. 99, т. 3 от АПК се явява неприложима.

В Кодекса за социално осигуряване са предвидени основания за спиране, целящи временно преустановяване на изплащането на пенсиите (в чл. 95 и в чл. 98 от КСО). В разглежданите случаи обаче експертното решение на ТЕЛК има характер на влязъл в сила административен акт, който не може да бъде оборен по реда на съществуващите законови механизми, поради което продължава да е годно основание, на което да се претендира изплащане на пенсията, докато е в сила. Този проблем е особено съществен, когато срокът на експертното решение е пожизнен, като следва да бъде отбелязано, че експертното решение на ТЕЛК е основание не само за изплащане на пенсии, но и за други социални плащания, данъчни облекчения и привилегии, поради което е необходимо да бъде гарантирана неговата законосъобразност.

В случая с разпоредбата на чл. 113а от ЗЗ не се заобикаля закона, а се регламентира законов механизъм, който дава възможност на НОИ да сезира компетентния медицински орган за ново произнасяне относно оценката на работоспособността, приложим в ограничени изрично

регламентирани случаи, тъй като общата уредба не удовлетворява потребността от въвеждането на диференциран подход при регулирането на конкретна група обществени отношения при наличието на сериозни и основателни причини за това. В този смисъл е и Решение № 3 от 2014 г. по к. д. № 10 от 2013 г. на Конституционния съд.

Този законодателен подход не води до нарушение на стабилитета на акта като елемент на правната сигурност. Стабилитетът както на административния акт, така и на съдебният такъв не е абсолютен. Законодателят предвижда изключения, при които административният акт може да бъде преразглеждан – обявяване на нищожност, когато актът страда от особено тежък порок; възобновяване на административно производство при наличие на законови предпоставки; отмяна или изменение в изрично предвидени от закона случаи. Както посочва Конституционният съд в Решение № 18 от 1997 г. по к. д. № 12 от 1997 г. *„разпоредбата на чл. 120, ал. 2 in fine от Конституцията не изключва правото на съдилищата инцидентно да се произнасят по нищожността на необжалваемите административни актове. Противното би означавало на порочни административни актове, например акт, издаден от некомпетентен орган, да се придава по-голям стабилитет, отколкото на закон, чиято противоконституционност може да бъде установена в производство пред Конституционния съд. В този смисъл неатакуемостта на административните актове не е абсолютна“*.

С разпоредбата на чл. 239 от АПК чрез въвеждане на института на отмяна на влезли в сила съдебни решения, законодателят е допуснал възможност и за преодоляване на стабилитета на влязлия в сила съдебен акт при изрично посочени основания.

Предвидената с оспорената разпоредба възможност за ново произнасяне на органите на медицинската експертиза не води автоматично до отмяната на предходното решение, а създава единствено възможност на

административния орган да предприеме действия при нововъзникнали обстоятелства, които са от съществено значение за валидността на постановеното вече експертно решение. Постановеното ново експертно решение в резултат на произнасянето на компетентния медицински орган относно работоспособността подлежи на обжалване от заинтересованото лице по ред, изрично регламентиран в чл. 112 от ЗЗ, който ред оспорената пред Конституционния съд разпоредба не изключва. Не е изключена и възможността за отмяна на влязло в сила съдебно решение по реда на чл. 239 от АПК. Предвид това твърденията на вносителя за това, че *„повторното произнасяне на ТЕЛК може функционално да неутрализира за оставащия срок правния резултат, признат от съда, без предварително да бъде отменен съдебният акт по установения извънреден ред“*, с което се нарушава принципът на разделение на властите по чл. 8 и независимостта на съдебната власт по чл. 117 от Конституцията, са неоснователни.

Относно твърденията за противоконституционност на оспорената разпоредба с чл. 51, ал. 1 и 3 (правото на общественно осигуряване и особената закрила на хората с увреждания), правото на защита по чл. 56, презумпцията за невиновност и правата на обвиняемия по чл. 31, ал. 3 и 4 от Конституцията

Конституцията прогласява като основно право на гражданите правото на общественно осигуряване и социално подпомагане, без да указва реда, начина, принципите и системата за неговото осъществяване и практическо прилагане. Системата на общественото осигуряване е дефинирана като система за взаимопомощ и солидарност, чрез която се защитава общият интерес, като от набираните вноски на всички осигурени се обезпечава материалната защита на изпадналите в нужда членове на общността поради настъпването на определени осигурени рискове. Принципът за социалната държава представлява мандат за активна

социална политика на държавата с цел гарантиране социална закрила на хората. Основен компонент на тази закрила е организирането и поддържането на система на обществено осигуряване като система на взаимопомощ, чрез която се защитава общият интерес - в нейните рамки гражданите се осигуряват, получават осигурителни обезщетения при изпълнението на определени законови условия и изисквания. Конституцията делегира възможност законодателят да уреди обществените отношения, свързани с правото на обществено осигуряване, със закон. Както вече Конституционният съд многократно (с Решение № 21 от 1998 г. по к. д. № 18/1997 г., Решение № 5 от 2000 г. по к. д. № 4/2000 г., Решение № 10 от 2012 г. по к. д. № 15/2011 г., Решение № 4 от 2022 г. по к. д. № 14/2021) е имал възможност да се произнесе *„Конституцията прогласява в чл. 51, ал. 1 правото на гражданите на обществено осигуряване като тяхно основно право в социалната сфера, като начинът на осигуряване, размерът на осигурителните вноски, осигурителната база или осигурителният доход, други правила и процедури са предмет на уредба в отделни закони. Законодателят преценява по целесъобразност каква система на обществено осигуряване да приеме и въз основа на какви принципи то да се осъществява в съответствие с конституционните норми и да даде едно или друго конкретно разрешение по целесъобразност, стига то да не е в несъответствие с принципите на Основния закон“*. С допуснатата с оспорената разпоредба възможност административният орган да предприеме действия за ново произнасяне относно здравословното състояние на лицето не се отнема автоматично правото му на социално подпомагане, а се създава възможност след представяне на актуална медицинска документация и преглед да се установи степента му на работоспособност. Разпоредбата на чл. 113а от ЗЗ не регламентира преразглеждане на всички постановени експертни решения. Приложението на разпоредбата е лимитирано до хипотези на образувано наказателно

производство за извършено престъпление и то по повод издаване на експертно решение на ТЕЛК или НЕЛК, когато са установени данни, че решението е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на неистински или преправени документи. Новото произнасяне касае единствено експертни решения, чийто срок на валидност не е изтекъл. В хода на производството по новото произнасяне оспореният текст на чл. 113а от ЗЗ не предвижда и прекратяване на изплащането на пенсията за инвалидност. Предвид това правото на социална закрила на освидетелстваното лице е гарантирана. При наличието на функционираща система на държавното обществено осигуряване на разходнопокривен принцип и разходването на публичен ресурс, който често пъти е финансово ограничен, създадената възможност с оспорената разпоредба за препятстване на неправомерното разходване на средства от ДОО чрез ново произнасяне на компетентния медицински орган относно здравословното състояние на лицето не ограничава правата на освидетелстваните лица по чл. 51 от Конституцията. Нещо повече, Конституционният съд е установил трайна практика относно конституционната допустимост на ограничаване на основни права на гражданите, когато е налице легитимна цел, основанието е установено в закон, в границите на предвиденото от Конституцията ограничение и е спазен принципът на пропорционалност (съразмерност) между ограничението и преследваната цел, каквито в случая са налице.

Конституционният съд възприема правото на защита по чл. 56 като основно, универсално право с процесуален характер. Установено е разбирането, че в правовата държава съдебната защита на правата е определящата форма на защита. Тя се приема за най-висшата правна гаранция както за защита на правата и законните интереси на гражданите и юридическите лица, така и като гаранция за законосъобразност на издаваните от изпълнителната власт административни актове. Според

Конституционния съд всеки гражданин може да търси защита на своите права и законни интереси пред съд. Изключение от този принцип основният закон допуска само за изрично посочени, и то в закон, административни актове. Според трайно установената практика на Конституционния съд правото на защита по чл. 56 от Конституцията изисква да не се препятства не само достъпът до съд, който по правило следва да е винаги осигурен, но и пълноценната правна защита на засегнатите лица още в рамките на административното производство (Решение № 13 от 2020 г. по к. д. № 5 от 2020 г., Решение № 6 от 2025 г. по к. д. № 28 от 2024 г.).

С оспорената разпоредба правото на защита по чл. 56 от Конституцията е гарантирано в пълен обем. Оспорената разпоредба предвижда новото произнасяне по отношение на освидетелстването на здравословното състояние на лицето да бъде осъществено по реда на Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи. Регламентираният в Правилника ред включва участието на заинтересованото лице в административното производство, както и възможността за обжалване на експертното решение на ТЕЛК пред НЕЛК, поради което правото му на защита още в рамките на административното производство е гарантирано. Нещо повече, самият вносител на искането пред Конституционния съд посочва, че *„повторното освидетелстване изисква събиране на актуална документация, прегледи, придвижване между институции и водене на административни и евентуално съдебни производства“*, с което потвърждава предоставената по силата на оспорената разпоредба възможност за участие на заинтересованото лице в административното производство. Постановеното ново експертно решение в резултат на произнасянето на компетентния медицински орган относно работоспособността, както бе посочено и по-горе, подлежи на обжалване от заинтересованото лице по ред, изрично регламентиран в чл. 112 от ЗЗ,

който включва и възможността за съдебно обжалване, което *„е гаранция за пълноценно упражняване на правото на защита на гражданите“*, както приема Конституционният съд в Решение № 6 от 2008 г. по к. д. № 5 от 2008 г. Предвид това предоставените възможности за участие на заинтересованото лице както в административното производство, така и относно упражняването на правото на съдебно обжалване на експертното решение в резултат на ново произнасяне на медицинския орган представляват гаранция за реализиране правото на защита по чл. 56 от Конституцията, поради което и твърденията за противоконституционност са неоснователни.

Вносителят излага пестеливи мотиви по отношение на твърдяното от него противоречие на оспорената разпоредба с нормата на чл. 31, ал. 3 и 4 от Конституцията. Твърдението, че *„непотвърденото подозрение е превърнато в юридически факт със санкционни последици“*, считаме за неоснователно. Оспорената пред Конституционния съд разпоредба касае образувано наказателно производство по повод нередности в медицинската документация, дължащи се на недобросъвестни действия на трети лица, а не на освидетелстваното лице. С чл. 113а от ЗЗ не се въвежда наказателна отговорност, не се установява презумпция за виновност, нито се допуска ограничаване на права единствено въз основа на образувано наказателно производство. Оспорената разпоредба не предвижда автоматично отпадане на правата, произтичащи от експертното решение на ТЕЛК или НЕЛК, нито приема, че лицето е извършило престъпление. Разпоредбата урежда единствено административна процедура по повторна медицинска експертиза, когато в рамките на наказателното производство са установени данни, че експертното решение е издадено въз основа на документи с невярно съдържание или на неистински или преправени документи. С въведения чл. 113а от ЗЗ не се налага санкция на освидетелстваното лице и не се ограничават неговите

процесуални права. Законът предвижда единствено започване на ново производство, в което компетентният орган извършва самостоятелна медицинска преценка въз основа на актуална медицинска документация и преглед. Следователно последиците не настъпват поради наличието на обвинение, а вследствие на нова административна процедура с гаранция за законосъобразност и обективност. Освен това законодателят преследва легитимна конституционна цел, а именно – защита на обществения интерес – законността при отпускането на социални и осигурителни права и предотвратяването на злоупотреби с медицинската експертиза. Конституцията допуска държавата да създава механизми за контрол върху административните актове, когато съществуват обективни данни за тяхната недостоверност. В този смисъл повторното освидетелстване не представлява наказание, а способ за проверка на действителното здравословно състояние на лицето. Предвид това разпоредбата на чл. 113а от ЗЗ не нарушава презумпцията за невиновност и не въвежда недопустими ограничения по смисъла на чл. 31, ал. 3 и 4 от Конституцията, а въвежда допустим административен контрол, насочен към гарантиране на законосъобразността на медицинската експертиза и защитата на обществения интерес.

Предвид изложените съображения считаме, че искането на народните представители от 52-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на чл. 113а от Закона за здравето е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

РУМЕН РАДЕВ